

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 025275 20 Uvp
Banjaluka, 25.05.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Željke Vujanović, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi DID B. B. d.o.o. R., S., koga zastupaju punomoćnici iz Z. a. k. D. S. i A. Č. advokati iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 02.08.2019. godine, tuženog Javne ustanove Javni fond ... u predmetu refundacije naknade plate za vrijeme korišćenja porodijskog odsustva, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 025275 19 U od 02.07.2020. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 25.05.2022. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za nadoknadu troškova sastava odgovora na zahtjev.

Obrazloženje

Pobijanom presudom (stavom 1. izreke) uvažena je tužba i poništen uvodno označeni osporeni akt, kojim je oglašeno ništavim rješenje Javne ustanove CSR broj ... od 24.06.2019. godine. Tim prvostepenim rješenjem je tužiocu, kao poslodavcu, priznato pravo na refundaciju naknade plate za vrijeme korišćenja porodijskog odsustva radnice S. G. u mjesečnom iznosu od 902,15 KM, za vremenski period od 01.01.2019. godine, a najduže do 28.02.2019. godine. Stavom 2. izreke pobijane presude obavezan je tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u ukupnom iznosu od 950,00 KM.

Uvažanje tužbe i poništenje osporenog akta se obrazlaže razlozima da je isti zasnovan na stavu tuženog da je prvostepeno rješenje od 24.06.2019. godine kojim je tužiocu priznato pravo na refundaciju naknade plate za period od 01.02.2019. godine, a najduže do 28.02.2019. godine, doneseno suprotno odredbi člana 28. stav 3. Zakona o dječjoj zaštiti („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 114/17 i 122/18 - u daljem tekstu: Zakon), koja odredba je na snazi u vrijeme odlučivanja organa, obzirom da je tužilac zahtjev za ostvarivanje prava na refundaciju naknade plate za radnicu S. G. podnio 14.03.2019. godine, dakle sa zakašnjenjem, jer je porodijsko odsustvo pomenute radnice počelo 01.03.2018. godine, pa je krajnji rok za podnošenje zahtjeva bio 01.03.2019. godine, što konačno znači da je tužilac nepodnošenjem zahtjeva u okviru ovog prekluzivnog roka izgubio pravo na refundaciju, jer tako propisuje stav 5. iste zakonske odredbe, pa je prvostepeni organ nezakonito postupio kada je zahtjev tužioca usvojio, zbog čega je prvostepeno rješenje oglašeno ništavim pozivom na odredbu člana 252. stav 1. tačka 5) Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18 - u daljem tekstu: ZOUP). Ovaj pravni stav tuženog sud ocjenjuje pogrešnim, pri čemu ne dovodi u pitanje sadržaj odredaba člana 28. stav 3. i 5.

Zakona, ali ukazuje tuženom da je prilikom odlučivanja izgubio iz vida sadržaj stava 4. iste odredbe kojim je „korigovan stav 3.“, a kojim je propisano da se zahtjev za refundaciju podnosi prvostepenom organu nakon izvršene isplate naknade, a najkasnije u roku od tri mjeseca od dana isplate naknade plate za posljednji mjesec korišćenja porodijskog odsustva. Kako materijalni dokazi u spisu svjedoče o tome da je radnici S. G. naknada plate za posljednji mjesec porodijskog odsustva isplaćena dana 13.03.2019. godine, a tužilac je zahtjev podnio dana 14.03.2019. godine, sud zaključuje da je isti podnesen blagovremeno, te da je prvostepeni organ zakonito postupio kada je rješenjem od 24.06.2019. godine tužiocu priznao pravo na refundaciju naknade plate za pomenuti period.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tuženi pobija zakonitost iste zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu navodi da je prvostepeno rješenje od 24.06.2019. godine oglasio ništavim pozivom na odredbe člana 252. i 253. ZOUP, jer je isto sadržavalo nepravilnost koja je po nekoj izričitoj zakonskoj odredbi predviđena kao razlog ništavosti, konkretno odredbi člana 28. stav 3. Zakona koja propisuje da se zahtjev iz člana 27. stav 1. ovog zakona za priznavanje prava na refundaciju naknade plate podnosi u roku od godinu dana od dana počinjanja korišćenja porodijskog odsustva, u vezi sa stavom 5. ove odredbe koja propisuje da protekom roka iz stava 3. ovog člana korisnik gubi pravo na refundaciju. Ovo stoga što je porodijsko odsustvo radnice S. G. počelo 01.03.2018. godine, a tužilac je zahtjev za ostvarivanje prava na refundaciju podnio 14.03.2019. godine, što znači da je nastupila prekluzija i da je zahtjev tužioca trebalo odbaciti, a ne rješavati u meritumu kako je greškom učinio prvostepeni organ donoseći dana 24.06.2019. godine rješenje kojim je tužiocu priznao pravo na refundaciju naknade plate za period od 01.01.2019. godine, a najduže do 28.02.2019. godine. Ističe da je pogrešan zaključak suda kojim se ukazuje na stav 4. odredbe člana 28. Zakona, jer se ista odnosi na drugi rok koji se tiče trebovanja sredstava i koji zahtjev se podnosi na Obrascu „TR-NP“, a da bi se sredstva mogla trebovati, neophodno je blagovremeno podnijeti zahtjev za ostvarivanje prava na Obrascu „NP-1“ koje oba dostavlja u prilogu. Zaključuje da se u konkretnom slučaju radi o dva različita roka, tačnije u predmetnoj upravnoj stvari radi se o nepodnošenju zahtjeva za ostvarivanje prava u roku, dok se sudska presuda bazira na roku propisanom za podnošenje zahtjeva za refundaciju-trebovanje sredstava. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba odbije kao neosnovana.

Tužilac u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan, a pobijana presuda zakonita i valjana obrazložena. Predlaže da se zahtjev odbije, a tuženi obaveže da mu nadoknadi troškove ovog postupka koji se odnose na sastav odgovora na zahtjev od strane advokata u iznosu od 1.316,25 KM

Zainteresovano lice, S. G., nije dostavila odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je tuženi osporenim aktom od 02.08.2019. godine pozivom na odredbu člana 252. stav 1. tačka 5) ZOUP oglasio ništavim prvostepeno rješenje od 24.06.2019. godine, faktički obrazlažući da je isto doneseno pogrešnom primjenom materijalnog prava, konkretno odredaba člana 28. stav 3. i 5. Zakona, jer je prvostepeni organ

tužiocu priznao pravo na refundaciju naknade plate za period od 01.01.2019. godine, a najduže do 28.02.2019. godine, iako je zahtjev tužioca, po stavu tuženog, podnesen neblagovremeno.

Pogrešna primjena materijalnog prava ne predstavlja osnov za oglašavanje rješenja ništavim, čime se nije adekvatno pozabavio nižestepeni sud, a trebao je, jer je to dovoljan razlog za poništenje osporenog akta. Odredba člana 252. stav 1. tačka 5) ZOUP koju je u konkretnom slučaju primijenio tuženi propisuje da se ništavim oglašava rješenje koje sadrži nepravilnost koja je po nekoj izričitoj zakonskoj odredbi predviđena kao razlog ništavosti, kakve nepravilnosti u konkretnom slučaju nema, a što je neosnovano izgubio iz vida tuženi.

Naime, odredba člana 28. stav 3. Zakona propisuje rok u kojem se podnosi zahtjev za ostvarivanje prava na refundaciju naknade plate (godinu dana od dana počinjanja korišćenja porodijskog odsustva), stav 5. propisuje da protekom roka iz stava 3. ovog člana korisnik gubi pravo na refundaciju, ali ista odredba ne propisuje da je „ništavo rješenje kojim je korisniku priznato pravo na osnovu zahtjeva koji nije podnesen u zakonom propisanom roku“. Takvog određenja nema u zakonskoj odredbi koju je primijenio tuženi, a niti u drugim odredbama Zakona, iz čega jasno proizilazi da ovdje nije bio ispunjen uslov iz odredbe člana 252. stav 1. tačka 5) ZOUP za oglašavanje ništavim prvostepenog rješenja od 24.06.2019. godine, a što je dovoljan osnov za zaključak da je osporeni akt tuženog nezakonit.

Zbog navedenog nije bilo potrebe da se sud upušta u tumačenje odredbe člana 28. stav 4. Zakona i iznosi zaključak da je zahtjev tužioca za ostvarivanje prava na refundaciju naknade plate podnesen blagovremeno, što tuženi pobija dajući svoje tumačenje ove odredbe, jer se o navedenom ne može raspravljati u okviru upravnog postupka oglašavanja rješenja ništavim na osnovu odredbe člana 252. stav 1. tačka 5) ZOUP, kako se prethodno izjasnio ovaj sud.

Kod ovakvog stanja stvari, a obzirom da je pobijanom presudom pravilno poništen osporeni akt od 02.08.2019. godine, bez obzira na razloge koje je dao nižestepeni sud, nisu bili ispunjeni uslovi da se zahtjev tuženog uvaži u smislu odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa je isti odbijen shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Odluka o odbijanju zahtjeva tužioca za nadoknadu troškova sastava odgovora na zahtjev za vanredno preispitivanje se zasniva na odredbi člana 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske” broj 58/03 do 61/13) u vezi sa odredbom člana 48. ZUS. Naime, odgovor na zahtjev nije obavezna radnja u postupku, tako da propustom davanja odgovora ne nastaju nikakve posljedice za stranku, a kako sadržaj konkretnog odgovora na zahtjev nije imao uticaja na ishod odlučivanja o zahtjevu za vanredno preispitivanje, ovaj sud nalazi da trošak sastava istog nije bio neophodan za okončanje postupka po ovom pravnom sredstvu.

Zapisničar
Željka Vujanović

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić